

Ο Θρουμποπούλης της Τζιουρκάς
(Στον Αντρέα Στυλιανού, Αιγαίου 85, Ανθούπολη)

Του Πέτρου Στυλιανού

Ψηλόλιγνος, καματερός, με το λεπτό
 μουστάκι
 Ο θρουμποπούλης ο Κωστής, με τις
 κοφτές ποδίνες
 -Πο 'χουνε ρίζες στους πατούς, για
 να χτυπούν τις φίνες
 Που στήσαν το βασιλείό τους στο
 δασωμένο τ' όρος
 Του γέρου Πενταδάχτυλου με τις
 πολλές κορφές του-
 Φορτώνει τα μουλάρια του μ' άψιμο
 και με θρούμπους
 Από τ' ορθόχαιτο βουνό το μοσχομου-
 ρισμένο
 Από τα βάτα, το θρουμπί, το σκίνο, το
 μερσίσι
 Το φίν' αγριοκυπάρισσο, το πεύκο, τη
 λαντάνα
 Το δυόσμο, τη χαμομηλιά, βασιλικό,
 τη μέντα
 Την πεντεγιώτισσα σπακιά, που σ'
 όσους τη σιμώνουν
 Τον έρωταν αναγεννά κι ασίγαστο
 τον πόθο
 Και κατεβαίνει στα χωριά τριγύρω
 της Κυθρέας:
 Έξω Μετόχι κι Επιχώ, Παλαϊκυτρο και
 Βώνη
 Το Νιοχωριό, τον Μπέη Κιογιού,
 Χρυσίδα, Τσιφλιούδι,
 Με τις βαρβάτες μούλες του κι όλος
 μοσχομυρίζει
 Από βοτάνια του βουνού, μυριστικά

και θάμνα.
 Μοσχοβολάει και το θρουμπί-τ' αθά-
 νατο θυμάρι
 -Που θυμιαίνει, λες κι αυτό καρδιά και
 νου κι αισθήσεις-
 Και διαλαλάει το πράμα του με μια
 φωνή καμπάνα
 Φωνή που μόνο στα χωριά του
 κάμπου της Κυθρέας
 Βρίσκεις σε νιους και γέροντες, σ'
 άντρες και σε γυναίκες:
 -Έχω θρουμπί μυριστικό, π' ανάβει και
 κορώνει
 Εφτύς με την πρώτη φωτιά, την
 πρώτ' αφή με σπίρτο.
 Δεν έχει ανάγκη το θρουμπίν, ετούτο
 που πουλάω
 Μήτε δαδιού, μήτε λαδιού κι ούτε του
 πετρολάδου.
 Κι αν τύχει και μου δώσουνε κι ένα
 φιλί, τα δίνω
 Τζάμπα μα και συνόξοδα και τα τρία
 γομάρια...
 Κι ανοίγουνε κλεφτά, κρυφά, παρά-
 θυρα και πόρτες
 Και καμαρώνουν τον Κωστήν όμορ-
 φες, νιες κοπέλες
 και ζωντοχήρες νόστιμες. κι οι τελευ-
 ταιές τούτες
 Κλείνουν το μάτι στον Κωστή κι ανοί-
 γουνε με νάζι
 Με τόνα χέρι, το δεξί, την πόρτα του
 σπιτιού τους....